

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 12. 2019, č. j. 54 Ad 9/2019 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Davidu Zahumenskému, advokátovi, **s e n e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále též „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. 32555/2019/CBU, nepřiznal žalobci dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce požadoval úhradu notářského zápisu o stavu věcí podle § 79 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „notářský řád“) v předpokládané výši 4 000 Kč. Uvedl, že společnost Stavounion, a. s. (dále též „Stavounion“) ignoruje předběžné opatření vydané civilním soudem a nadále drží

majetek žalobce, který byl umístěn v garsonce, z níž byl žalobce dle svého přesvědčení nezákonně vystěhován. Stavounion současně žalobci nepředala soupis vystěhovaných věcí a dokumentaci jejich uložení. Civilní soud přitom přehlíží návrh žalobce na ohledání garsonky a jeho věcí. Proto je nezbytné, aby notář sepsal zápis o stavu věcí žalobce, na jehož vyhotovení nemá žalobce s ohledem na svoji finanční situaci prostředky.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/127289-913, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Ztotožnil se s posouzením úřadu práce, že úhrada notářského zápisu nepředstavuje nezbytný jednorázový výdaj, neboť dle zjištění úřadu práce má soupis věcí za přítomnosti dvou svědků, který byl ve věci pořízen, stejnou váhu jako notářský zápis. Zdůraznil, že mimořádná okamžitá pomoc má sloužit pro zajištění základních životních potřeb žadatele, pro jeho sociální integraci, případně pro splnění zákonných povinností, nikoliv na obstarání důkazních prostředků pro občanskoprávní řízení.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, které se vztahovaly k meritu věci, a řádně vysvětlil, z jakých důvodů žalobci nárok na mimořádnou okamžitou pomoc nevznikl. Dále soud poukázal na to, že dávka mimořádné okamžité pomoci není nároková a lze ji přiznat pouze tehdy, nelze-li situaci řešit jiným způsobem. V posuzované věci správní orgán nepřekročil zákonný rámec správního uvážení a krajský soud se s jeho hodnocením plně ztotožnil. Protokol o vyklizení ze dne 23. 10. 2018 obsahující seznam žalobcových věcí (dále též „protokol o vyklizení“) byl žalobci dodán společně s rozhodnutím úřadu práce. Úplnost či správnost tohoto seznamu žalobce nerozporoval, napadl toliko protiprávnost jednání společnosti Stavounion. Z šetření úřadu práce dále plyne, že si žalobce může své věci vyzvednout. Skutečnost, že tak odmítá učinit, neodůvodňuje nezbytnost sepsání požadovaného notářského zápisu. Stejně tak tímto důvodem nemůže být údajná nečinnost Okresního soudu v Českých Budějovicích (dále též „okresní soud“), který má dle žalobce přehlížet jeho návrh na ohledání předmětné garsonky a majetku „ukradeného“ společností Stavounion. Krajský soud neshledal vadnou ani úvahu úřadu práce, který na základě vyjádření dvou notářů uzavřel, že nákladné sepsání notářského zápisu lze v této věci nahradit soupisem pořízeným za přítomnosti dvou svědků. Správní orgány dle krajského soudu rovněž neignorovaly rozhodnutí civilních soudů. Tato rozhodnutí nezohlednily, neboť neměly pro jejich rozhodování hlubší význam. Ani z nich totiž nelze učinit závěr o nezbytnosti provedení notářského soupisu věcí. Pro rozhodnutí soudu pak není podstatné datum zažurnalizování protokolu o vyklizení do správního spisu. Z kontextu věci je však zřejmé, že úřad práce zajistil protokol v rámci jiných řízení vedených s žalobcem. Zbývající námitky žalobce shledal krajský soud mimoběžnými či nepodstatnými pro rozhodování ve věci.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. V jejím úvodu zrekapituloval žalobní tvrzení, odůvodnění své

pokračování

žádosti a části rozsudku krajského soudu. Samotné kasační důvody soud pro přehlednost uspořádal následovně. Dle stěžovatele dal krajský soud najevo svou podjatost tím, že si dělal poznámky u podkladů pro rozhodnutí. Dále soud postupoval v rozporu s vydaným předběžným opatřením. Dle stěžovatele není datum zažurnalizování protokolu o vyklizení do správního spisu irelevantní, jelikož správní orgány nesmí podvádět. Uvedený protokol nebyl součástí žádného jiného spisu. Krajský soud rovněž ignoroval žalobní body uvedené pod písmeny K, L, M, O, P, R a T. V podstatě žalobci doporučil, aby se doprošoval součinnosti zločinců, kteří dosud neuposlechli předběžné opatření okresního soudu. Stěžovatel nesouhlasil rovněž s tím, že podle krajského soudu úřad práce nemusí zaznamenávat do spisu všechny hovory. Od roku 2019 pak krajský soud nevyřešil stěžejní právní otázku namítnutou v bodě A žaloby. Dále stěžovatel odcitoval odvolací námitky, které jsou podle něj stále podstatné. V závěru namítl podjatost soudců JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Viktora Kučery, JUDr. Michala Mazance a soudců krajského soudu a jejich asistentů. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a přikázal věci jinému soudu.

[5] Podáním ze dne 9. 12. 2020 stěžovatel upozornil Nejvyšší správní soud na jiné rozsudky zdejšího soudu, které souvisí se shodnou mimořádnou událostí (vyklizení garsonky).

IV.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že i přes obsáhlou kasační stížnost jsou samotné kasační námitky směřující vůči rozhodovacím důvodům krajského soudu poměrně kuse odůvodněny. Některé z nich jsou pro svou obecnost, vágnost či nízkou srozumitelnost na samotné hranici projednatelnosti. S ohledem na dispoziční zásadu však není úkolem kasačního soudu, aby za stěžovatele domýšlel, v čem je napadené rozhodnutí nesprávné. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Uvedení kasačních námitek nelze rovněž nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti žalobní argumentaci

(popřípadě argumentaci uvedenou v odvolání) zopakovat; například tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, popřípadě neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy by však měl výslovně uvést, které závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné. V opačném případě by totiž rovněž popřel dispoziční zásadu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45). Nelze rovněž odhlédnout od toho, že stěžovateli byl pro řízení před Nejvyšším správním soudem za účelem ochrany jeho práv usnesením ze dne 28. 1. 2020 ustanoven zástupce z řad advokátů (kterého sám stěžovatel požadoval). Byla mu tedy poskytnuta kvalifikovaná právní pomoc profesionála, ve spolupráci s nímž mohl svou kasační argumentaci odpovídajícím způsobem upřesnit či doplnit. Toho stěžovatel nevyužil.

[10] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že krajský soud nevypořádal všechny námitky stěžovatele. Tím stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku neshledal. Krajský soud se s žalobními námitkami vypořádal srozumitelně a dostatečně. Žalobní tvrzení K, L a M se týkala závěru správních orgánů, že je možné notářský zápis nahradit soupisem věcí za přítomnosti dvou svědků. Na tuto argumentaci reagoval krajský soud v bodě 26 napadeného rozsudku. Uvedl, že úvahu správních orgánů neshledal s ohledem na učiněná zjištění vadnou. Míra obecnosti vypořádání těchto žalobních tvrzení přitom odpovídá jejich povaze. Stěžovatel totiž odmítl nahrazení notářského zápisu soupisem věcí za přítomnosti dvou svědků, aniž by uvedl jakékoliv konkrétní věcné důvody, pro které by byl tento postup vyloučen. Takovým důvodem skutečně není subjektivní přesvědčení stěžovatele, že by se „*okradený domáhal po zloději zpřístupnění ukradených věcí*“. V řízení nebylo nijak zpochybněno zjištění úřadu práce, že věci stěžovatele jsou uloženy ve skladu ubytovny a že k nim má umožněn přístup. Krajský soud tedy legitimně akceptoval existenci náhradního řešení situace stěžovatele předloženou správními orgány. Stejně tak se krajský soud dostatečně zabýval žalobními tvrzeními pod body O, R a T, tedy tím, zda je nezbytné řešit nastalou situaci stěžovatele notářským zápisem. Toto posouzení ostatně tvoří podstatu rozsudku krajského soudu. V žalobním bodě P stěžovatel prakticky pouze citoval právní předpisy, avšak i na toto „žalobní tvrzení“ krajský soud reagoval. Konkrétně v bodě 23 rozsudku vyloučil, že by úhrada sepsání notářského zápisu mohla být otázkou naplnění životně důležité potřeby. Krajský soud se zabýval také poukazem stěžovatele na to, že správní orgány jsou vázány usnesením o nařízení předběžného opatření ze strany okresního soudu, a to v bodě 27 napadeného rozsudku. Nezbyvá než připomenout, že případný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[12] Lze uzavřít, že krajský soud dostal požadavkům na odůvodnění soudního rozhodnutí vyplývajícím z ustálené judikatury (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000, ze dne

pokračování

30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, ze dne 29. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 787/06, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09 a ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. IV. ÚS 919/14). Jeho úvahy jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo možné označit napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž není důvodná.

[13] Důvodná není ani výtky, že krajský soud postupoval v rozporu s nařízeným předběžným opatřením. Kasační soud se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že předběžné opatření nemá pro posouzení věci žádný význam. Dotčeným předběžným opatřením bylo společnosti Stavounion uloženo, aby se zdržela pronajímání sporné garsonky jiné osobě, než stěžovateli, a aby stěžovateli předala klíč od vstupních dveří do této garsonky. Předmětem posuzované věci je přitom žádost stěžovatele o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, a to za účelem úhrady notářského zápisu o stavu věcí podle § 79 notářského řádu. Ve shodě s krajským soudem nespátňuje kasační soud žádnou souvislost mezi povinnostmi uloženými předběžným opatřením společnosti Stavounion a posouzením předmětné žádosti. Ze skutečnosti, že okresní soud přistoupil k zatímní úpravě poměrů účastníků řízení o zdržení se protiprávního nakládání s předmětem nájmu, nelze jakkoliv usuzovat na nezbytnost výdaje spojeného se sepsáním notářského zápisu o stavu věcí podle § 79 notářského řádu, a to i kdyby byl stěžovatel vystěhován ze svého obydlí v rozporu se zákonem. Správní orgány totiž dospěly k závěru, že není splněna podmínka *nezbytnosti* sporného jednorázového výdaje. S odkazem na vyjádření místních notářů konstatovaly, že notářský zápis lze plně nahradit (finančně podstatně méně náročným) soupisem věcí pořízeným za přítomnosti dvou svědků. Takový soupis má stejnou váhu jako notářský zápis. Proti správnosti tohoto závěru se stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nijak věcně nevymezil. Pořízení soupisu věcí tímto náhradním způsobem (za přítomnosti dvou svědků) přitom bez dalšího nevylučuje skutečnost, že stěžovatel vede se společností Stavounion civilní spor o zákonnosti svého vystěhování. Stěžovatel v řízení ani netvrdil, že by mu společnost Stavounion znemožňovala přístup k jeho věcem. Nezpochybnil dokonce ani obsah protokolu o vyklizení (pořízeného právě za přítomnosti dvou svědků), který mu úřad práce předal spolu s prvostupňovým rozhodnutím.

[14] Stěžovatel dále rozporoval konstatování krajského soudu, že pro rozhodnutí ve věci není relevantní datum zažurnalizování protokolu o vyklizení do správního spisu. Zdejší soud zcela jistě nerozporuje úvahu stěžovatele, že správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v souladu se zákonem. Ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu přitom ukládá správním orgánům povinnost vést řádně správní spis. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011 - 122, správné vedení správního spisu je zásadní pro posouzení merita věci. Kvalita a úplnost správního spisu musí být akcentovány v průběhu celého řízení a je nejen na soudech, ale i na odvolacích orgánech, aby tomuto aspektu řízení věnovaly náležitou pozornost tak, aby nedocházelo k porušení právní jistoty účastníků řízení.

[15] V posuzované věci bylo řízení o žádosti stěžovatele zahájeno podáním ze dne 11. 4. 2019. Současně se žádostí zaslal stěžovatel úřadu práce další dokumenty, které jsou do spisu

zařazeny pod čísla 2 až 4. Dále je součástí spisu (pod č. 5/1 až 5/6) svazek listin obsahující protokol o vyklizení ze dne 23. 10. 2018, záznam ze šetření v místě (k doplatku na bydlení priznanému ode dne 1. 3. 2017) ze dne 29. 11. 2018 a záznam o telefonickém hovoru s Ing. S. ze dne 24. 10. 2018. Dle spisového přehledu byly tyto listiny do spisu zařazeny rovněž dne 11. 4. 2019. Chybí zde však záznam o tom, jak se tyto písemnosti do spisu ve věci předmětné dávky dostaly. Tato informace není zřejmá ani ze samotného svazku listin. Na protokolu o vyklizení je uvedeno toliko: „*ověřeno dle originálu dne 24 - 10 - 2018.*“ Je tedy zřejmé, že úřad práce disponoval touto listinou před zahájením řízení ve věci nyní posuzované dávky. Absence záznamu o tom, jakým způsobem úřad práce danou listinu získal a učinil ji součástí spisu ve věci posuzované dávky, představuje nedostatek ve vedení předmětného spisu. Ten by měl totiž nepochybně obsahovat informaci o původu jednotlivých listin, které do něj byly založeny, a to i v případě, že byly převedeny z jiného spisu vedeného ke stejnému žadateli. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem nepovažuje tento nedostatek ve vedení spisu za natolik intenzivní, aby založil rozumné pochybnosti o jeho úplnosti či o autenticitě v něm založených listin. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by úřad práce antedatoval datum ověření originálu protokolu o vyklizení. Toto datum naopak odpovídá tomu, že se úřad práce dozvěděl o vyklizení pokoje stěžovatele, k němuž došlo dne 23. 10. 2018, v řízení ve věci jiné dávky mimořádné okamžité pomoci (viz záznam o telefonickém hovoru s Ing. S. ze dne 24. 10. 2018). Nejvyššímu správnímu soudu je ostatně známo z úřední činnosti, že v rozhodné době (konec října 2018) vedl úřad práce se stěžovatelem řízení o mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, a to právě v návaznosti na blížící se a posléze vykonané vystěhování stěžovatele společností Stavounion (viz řízení pod sp. zn. 6 Ads 190/2019). Úvaha krajského soudu, že protokol o vyklizení byl úřadem práce zřejmě zajištěn v rámci jiných řízení vedených se stěžovatelem, je tak nanejvýš logická.

[16] Stěžovatel nadto ani nepředkládá žádnou úvahu, jak se měl popsany nedostatek ve vedení správního spisu projevit na zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, které odmítly poskytnout mimořádnou okamžitou pomoc proto, že stěžovatel požadoval úhradu jednorázového výdaje, který však nebyl nezbytný. Dle obsahu spisu mohl stěžovatel provést soupis svého majetku vlastními silami (se dvěma vlastními svědky).

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce podjatosti krajského soudu, která se měla projevit tím, že si krajský soud „*opoznámkovává podklady rozhodování*“. Předně nutno uvést, že soud ve spisovém materiálu žádné poznámky krajského soudu u podkladů k rozhodnutí neshledal. I kdyby však takové poznámky byly součástí spisového materiálu, zdejší soud si jen velmi obtížně dovede představit, že by zavdávaly důvody k pochybám o nestrannosti krajského soudu. Tyto ostatně ani sám stěžovatel nijak blíže nespecifikoval.

[18] Krajský soud rovněž srozumitelně vysvětlil, proč nepovažoval údajnou absenci záznamů o hovorech úřadu práce se stěžovatelem pro rozhodnutí ve věci za podstatnou. Jeho úvaha je založena na tom, že obsah spisu tvoří všechny písemnosti, které se v daném řízení vztahují k dané věci, tedy mají význam pro rozhodnutí ve věci či pro další postup správního orgánu. Stěžovatel přitom v žalobě uvedl pouze to, že musel být s úřední osobou v telefonickém spojení, aniž by jakkoliv konkretizoval, co bylo obsahem těchto údajných telefonických hovorů. Jejich obsah blíže nepřiblížil ani v kasační stížnosti. Za takové situace nelze krajskému soudu vytýkat, že uvedenou námitku vypořádal pouze v obecné

pokračování

rovině a stěžovateli toliko vysvětlil, jaké skutečnosti mají být zaznamenány ve spisu. Z obsahu námitky stěžovatele skutečně nelze jakkoliv usuzovat na to, zda úřad práce při vedení spisu v tomto ohledu pochybil.

[19] Co se týče námitky podjatosti JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Michala Mazance, tito soudci se nepodíleli na rozhodování projednávané věci; námitka podjatosti je proto bezpředmětná. Ke stěžovatelem prezentovaným důvodům podjatosti krajského soudu se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše.

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2020, č. j. 7 Ads 9/2020 - 22, byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení advokát Mgr. David Zahumenský. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu, neboť neučinil ve věci žádný úkon (kasační stížnost formuloval sám stěžovatel), přičemž neučinil ani žádný další úkon, za který by bylo lze přiznat odměnu. Nejvyšší správní soud dodává, že zástupce stěžovatele vyzval (výzvou ze dne 28. 1. 2020, č. j. 7 Ads 9/2020 - 24), aby vyčíslil, resp. doložil výši své příp. odměny a náhrady hotových nákladů, na tuto výzvu však ve stanovené lhůtě nikterak nereagoval. Z uvedených důvodů mu proto nebyla přiznána odměna ani náhrada hotových výdajů (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu